

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobkyně: **BRAU s.r.o.**, IČ 02745887
sídlem Fáblovka 404, 533 42 Pardubice – Polabiny
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Týle
sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. 4078/19/5300-22442-712600,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. 4078/19/5300-22442-712600. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „*orgán I. stupně*“ nebo „*správce daně*“) ze dne 3. 8. 2018, č.j. 1434796/18/2801-50524-605583, rozhodnutí ze dne 3. 8. 2018, č.j. 1434885/18/2801-50524-605583, rozhodnutí ze dne 3. 8. 2018, č.j. 1434898/18/2801-50524-605583 a rozhodnutí ze dne 3. 8. 2018, č. j. 1434910/18/2801-50524-605583, přičemž tato rozhodnutí správce daně potvrdil. Uvedená rozhodnutí správce daně se týkala platebních výměrů na daň z přidané hodnoty za období červen – srpen 2014 a březen 2015. Důvodem vystavení platebních výměrů byly zjištěné skutečnosti prvostupňového správce daně, který dospěl k závěru, že se žalobkyně účastnila řetězce společností zatíženého podvodem na dani z přidané hodnoty.
2. V žalobě členěné v podstatě do čtyř okruhů žalobkyně namítá, že správní orgány neprokázaly existenci podvodu, ale pouze existenci obchodního řetězce. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ve věci „*VYRTYCH*“, který se zabývá problematikou bezmezného rozšiřování kontroly nekonečně dlouhého řetězce. Informace týkající se dotčených 19 subjektů považuje žalobkyně za irelevantní, neboť nelze neobezřetnost či chybějící daň spojit s tak široce pojatým řetězcem. Jako chybějící daň nelze chápat pouze situaci, kdy daň je vyměřena a daňový subjekt ji neuhradí. Přímí dodavatelé i odběratelé byli žalobkyni známy jako spolehliví obchodní partneři. Ve zprávě o daňové kontrole není uvedena žádná chybějící daň ve smyslu příslušné judikatury. Chybí tedy podstatná okolnost při prokazování daňového podvodu. Podle žalobkyně je i vyměřenou daň ve výši nula třeba zahrnout pod daň vyměřenou, nikoli chybějící. Nekontaktnost jiného subjektu nelze spojit s odpovědností za daňový podvod, jak vyplývá i z rozsudku NSS ve věci „*FILÁK*“. Následně, pokud jde o vědomostní test, žalovaný neprokázal, že by žalobce nedostal standardních nároků, které je možné klást na podnikatele v případě, že obchodoval s rizikovou komoditou. Personální propojení přímých dodavatelů nemůže být bez dalšího okolností, která by nasvědčovala nestandardnosti obchodu. Navíc žalovaný personální ani majetkové propojení nedoložil. Rovněž rozložení podnikatelské aktivity je podle žalobkyně zcela standardní. Žalobkyně prokázala původ zboží, prováděla jeho kontrolu. Pokud jde o neuzavření písemných smluv, žalobkyně uvedla, že v této branži je standardní uzavírat ústní smlouvy. Nevyužití zajišťovacích institutů je podle žalobkyně též standardní, když tyto instituty nevyužívala nikdy za dobu 20 let, kdy obchoduje s drahými kovy. Při skladování a přepravě se žalobkyně chovala obezřetně. Žalovaný neprokázal žádnou kvalifikovanou neobezřetnost. Prokazování žalovaným je účelové. Není zřejmé, jaké podmínky považuje žalovaný za standardní, proto se může vše jevit jako nestandard. Vzhledem k tomu, že se vědomostní test – přijatá opatření, jako druhý krok vědomostního testu věcně zcela překrývá s věcným obsahem prvního kroku vědomostního testu, lze mít oprávněné obavy o kvalifikovaném přístupu žalovaného k problematice posuzování okolností, ze kterých lze usuzovat o vědomosti žalobkyně na případné účasti na podvodu.

3. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaný věcně nezabýval obsahem mezinárodního dožádání. Žalovaný tak kvalifikovaným způsobem neprokázal, že mezinárodní dožádání, na základě kterého žalovaný dovozuje přerušení lhůty pro stanovení daně, relevantně souviselo s danou věcí. Žalovaný rovněž připustil změnu čísel jednacích u některých písemností příslušného spisu. Podle žalobkyně se nejedná o výjimečnou situaci, při které lze odmítnout nárok na odpočet daně ve smyslu judikatury SDEU. Žalovaný neidentifikoval chybějící daň v řetězci a neprokázal tedy ani příčinnou souvislost mezi chybějící daní a vylákanou výhodou. Žalovaný neprokázal ani to, že šlo o krajně neobvyklé či nelogické obchody, či že žalobkyně věděla nebo mohla vědět, případně se účastnila nějakého podvodu. Rozhodnutí žalovaného je tak ze všech výše uvedených důvodů nepřezkoumatelné, nesrozumitelné, vnitřně rozporné a absentuje v něm dostatek důvodů pro potvrzení skutkových a právních závěrů.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po shrnutí dosavadního řízení vysvětlil důvody, jež ho vedly k zamítnutí odvolání proti výše uvedeným rozhodnutím správce daně. Předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém žalovaný vyčerpávajícím způsobem reagoval na argumenty žalobkyně obsažené v odvolání. Uvedl, že v rámci 1. kroku tzv. třístupňového testu byla prokázána existence podvodu. Byly detailně identifikovány obchodní řetězce, ve kterých v příslušných zdaňovacích obdobích figurovala žalobkyně. Na základě prověřování prvostupňový správce daně zjistil, že několik společností a fyzických osob působilo na pozici tzv. missing traders. Tyto články řetězce jsou nekontaktní, nekomunikují se správcem daně. Stěžejním znakem pro tyto společnosti a fyzické osoby je skutečnost, že mají nedoplatky na dani z přidané hodnoty nejčastěji v řádu milionů Kč, jež jsou spojené s předmětnými zdaňovacími obdobími, což představuje narušení neutrality v řetězci. Další společnosti pak figurovaly na pozici buffer. Jejich úkolem bylo zakrýt podvodný charakter řetězce tím, že jsou do něj vloženy jen za účelem skrytí či ztížení odhalení celého řetězce. V posuzovaném řetězci se jednalo o společnosti DYNASTY PARTNER s.r.o. a UNIGRADE s.r.o. Pozici brokera pak nejčastěji odpovídá pozice žalobkyně, tedy článku řetězce, který si skrz nároku na odpočet daně z přidané hodnoty snaží z veřejného rozpočtu získat finanční částku, která však v důsledku jednání tzv. missing tradera nebyla do rozpočtu vůbec odvedena. Rovněž byly identifikovány podezřelé okolnosti, které ve svém souhrnu svědčí o podvodném charakteru řetězců. Z provedeného dokazování ani z vyjádření žalobkyně či jednatele dodavatele není patrný reálný ekonomický smysl těchto transakcí. Předmětné zboží si v podstatě přeprořádaly příbuzensky spřízněné osoby nebo společnosti ovládané těmito osobami. Podle žalovaného nelze jednotlivé objektivní okolnosti hodnotit izolovaně, jak se snaží činit žalobkyně. Všechna zjištění tvoří dílčí indicie, které, ač samy o sobě nejsou nezákonné, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících nepřímých důkazů, které spolehlivě prokazují skutečnost, že žalobkyně o podvodu na dani z přidané hodnoty mohla a měla vědět. Žalovaný odmítl, že by účelově hodnotil danou věc, když žalobkyně ani nesdělila, v čem konkrétně by takové hodnocení mělo být účelové. Pokud jde o údajné setření rozdílu mezi prvním a druhým krokem vědomostního testu, pak podle žalovaného pochopitelně závěry žalovaného v obou částech vycházejí z jednotného základu – zjištěného skutkového vztahu. S odvolací námitkou prekluze lhůty pro stanovení daně se žalovaný řádně vypořádal v bodech 82 a 83 rozhodnutí o odvolání. Všechna tři mezinárodní dožádání se týkala posuzované věci, neboť se prvostupňový správce daně pokoušel popsat a rozklíčovat přezkoumávané řetězce. Na

námítku chybně vedeného spisu pak žalovaný reagoval již v bodě 84 rozhodnutí o odvolání. Žalovaný tak námítky žalobkyně nepovažuje za důvodné a navrhuje zamítnutí žaloby.

5. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
6. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č.j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námítky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že

požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
9. Předmětem tohoto řízení je tak přezkum rozhodnutí správců daně o tom, zda lze v tomto konkrétním případě odepřít žalobkyni nárok na odečet daně z přidané hodnoty z důvodu účasti na podvodu na dani z přidané hodnoty. Na projednávaný případ pak dopadá právní úprava obsažená v zákoně č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „*zákon o dani z přidané hodnoty*“), zejména pak ustanovení § 72 a § 73 citovaného zákona, jež stanovuje podmínky nároku na odpočet daně z přidané hodnoty. Při splnění podmínek stanovených v citovaných ustanoveních je daňovému subjektu nárok na odpočet přiznán. Výjimkou jsou však situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem.
10. Pokud se v daňovém řízení prokáže, že se daňový subjekt vědomě účastnil obchodních operací, které neodpovídaly běžným obchodním podmínkám, přičemž cílem těchto transakcí bylo získat neoprávněnou daňovou výhodu – tedy jednalo se o podvod na DPH, tak tato okolnost má bez dalšího za následek ztrátu nároku na odpočet daně z přidané hodnoty a postačuje k zamítnutí žaloby. Tento závěr vyplývá z judikatury Soudního dvora Evropské unie (srov. např. rozsudek ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03 Optigen a rozsudek ze dne 6. 7. 2006, ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 Kittel, když „... *pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla, nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet*“).
11. Podvodem na DPH je dle praxe případ, kdy jeden z účastníků neodvede vybranou daň státu a další subjekt si ji čerpá za nestandardních okolností (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015-45). Podvody jsou daňovými subjekty „páchány“ v mnoha různých formách, jednou z nich je řetězový podvod, kdy plátce DPH prodá zboží s DPH, ale neodvede DPH státu (ten je označován jako „missing trader“), pak zůstane nekontaktní a tváří se, jako by neexistoval, nepodává daňová přiznání, nereaguje na žádné výzvy správních orgánů, jeho sídlo je jen symbolické. Poté je toto zboží přeprodáváno v řetězci firem, kdy další subjekt si „hraje“ na poctivého plátce DPH, když zboží prodá s minimálním ziskem a přizná daň v minimální výši, jeho úkolem je vzbudit dojem řádného obchodu (je označován jako „buffer“), jakmile vznikne správci daně podezření ze spáchání daňového podvodu a je např. zahájena daňová kontrola, pak se začne „vymlčovat“, je např. nekontaktní. Poté další ze subjektů v tomto řetězci prodá dalšímu subjektu v řetězci toto zboží za cenu s DPH, kterou však neodvede státu. Další účastník podvodného řetězce prodá zboží dalšímu subjektu a požaduje po státu výplatu DPH (je označován jako „broker“). Pokud je zboží přeprodáváno v uzavřeném kruhu, jedná se o „kolotočové“ či karuselové obchody. Subjektem, který je do řetězce zpravidla zařazován, je tzv. buffer (v

překlada doslova nárazník). Jedná se zpravidla o subjekt, který figuruje v řetězci čistě formálně, neboť zakoupené zboží bez větší časové prodlevy a prodá dalšímu článku řetězce často s minimální marží, v důsledku čehož přizná minimální daňovou povinnost, kterou posléze obvykle také uhradí. Úkolem buffera v řetězci je navenek působit jako běžný obchodník a vytvořit tak zdání legality plnění zasaženého daňovým podvodem, tedy zastrčit vazby mezi jednotlivými články řetězce (zejména mezi missing traderem a ostatními články řetězce), a znesnadnit či znemožnit tak odhalení daňového podvodu. Subjekt zastávající v řetězci pozici buffera je proto obvykle pro správce daně kontaktní a navenek s ním určitý čas spolupracuje, avšak v případě odhalení daňového podvodu zpravidla nedisponuje dostatečným majetkem k úhradě daně, nebo se pro správce daně stane nekontaktním až v době, kdy správce daně začne šetřit či prokáže podvod v řetězci. Konečně subjekt, který si po státu nárokuje v řetězci nadměrný odpočet, případně plnění zasaženého podvodem využívá ke snížení vlastní daně a čerpá tak výhody plynoucí z řetězce, je označován jako broker.

12. V případě řetězových podvodů jsou podle žalovaného jednotlivé řetězce často konstruovány tak, aby jejich posledním článkem, který uplatní nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, byl subjekt reálně vykonávající podnikatelskou činnost, tedy ve všech podstatných ohledech běžný obchodník. Tento běžný obchodník se obvykle obchodování v řetězci neúčastní s cílem získání neoprávněné daňové výhody, ale naopak má zájem plnění zasažené daňovým podvodem využít pro svou ekonomickou činnost. Atraktivita zapojení takového subjektu do podvodného řetězce spočívá v tom, že pro organizátory podvodu odpadá riziko, že jimi uplatněný nárok na vrácení nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty bude správcem daně zpochybněn, neboť toto riziko přesouvají právě na onoho běžného obchodníka, který předmětný nárok uplatní u správce daně. Jako „přidanou hodnotu“ zapojení běžného obchodníka do takového podvodného řetězce je pak třeba vnímat skutečnost, že je tak zajištěn odbyt pro plnění zasažené daňovým podvodem, jehož nákup subjektem, který jej reálně využije v rámci své ekonomické činnosti, dodá předmětnému plnění zdání legality a zamaskuje tak jeho podvodný charakter.
13. Účastí v takovém podvodném řetězci tedy tento běžný obchodník napomáhá pachatelům daňového podvodu v jeho úspěšné realizaci. Pokud o této skutečnosti ví, nebo s ohledem na konkrétní okolnosti případu může a má vědět, ale neučiní přiměřená opatření, aby své účasti na daňovém podvodu zamezil, jedná se ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie o důvod pro odeprání jím uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, a to bez ohledu na to, zda má z podvodného jednání nějaký prospěch.
14. Výjimkou ze základní zásady, tj. že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví, nebo nemůže vědět, je prokázání objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu. V takovém případě tento subjekt získá neoprávněnou daňovou výhodu (srov. výše zmíněné rozsudky Soudního dvora Evropské unie a dále srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Afs 37/2012-50, který se ztotožňuje s těmito závěry). Daňový orgán musí dostatečně právně prokázat objektivní okolnosti umožňující učinit tento závěr, tj. že osoba povinná k dani věděla nebo musela

vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu (srov. výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Afs 37/2012-50). V tomto směru tíží daňové orgány důkazní břemeno a správce daně musí dle ustálené judikatury SDEU a NSS „učinit“ v daňovém řízení tři kroky, tj. 1. zjistit existenci podvodu, 2. na základě objektivních skutkových okolností posoudit, zda daňový subjekt věděl nebo mohl a měl vědět, že se svým jednáním účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH a 3. zda přijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně vyžadována, aby zajistil, že přijetí plnění nepovede k účasti na podvodu, přičemž kroky č. 2 a 3 jsou součástí tzv. vědomostního testu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2017, č.j. 1 Afs 16/2017-47). Ten nemusí být proveden, když existují takové objektivní okolnosti, které mohou u správce daně vzbudit důvodné podezření o podvodném charakteru obchodů (srov. rozsudek SDEU ze dne 18. 12. 2014 ve spojených věcech C-131/13, C-163/13 a C-164/13 „Italmoda“). Zároveň je třeba uvést, že povinností správních orgánů či správních soudů není prokázání, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod, jen musí být postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval a správce daně může vycházet i jen z indicií, které mu jsou k dispozici (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2016, č.j. 2 Afs 55/2016-38, dále ze dne 25. 6. 2015, č.j. 6 Afs 130/2014-60). Skutečnost, že se na daňový subjekt, který věděl nebo mohl vědět a měl vědět, že se účastní řetězce zatíženého podvodem, hledí jako na spolupachatele podvodu z pohledu daňového práva, nezakládá bez dalšího trestní odpovědnost, přičemž důsledkem toho je pouze ztráta nároku na odpočet DPH (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Afs 53/2016-58).

15. Posledním krokem, který je součástí vědomostního testu, je zjištění skutečnosti, zda daňový subjekt doložil přijetí dostatečných opatření, kterými by se vyhnul účasti na daňovém podvodu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2018, č.j. 9 Afs 194/2017-34). Břemeno tvrzení a důkazní ve vztahu k tomuto kroku tíží daňový subjekt, správce daně není povinen vyhledávat za něj tato opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2018, č.j. 9 Afs 194/2017-34).
16. V daňovém řízení je pak posuzována každá účetní transakce mezi dodavatelem a jeho odběratelem v řetězci sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006-142), přičemž zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, která od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH nebo jiné podvody, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 5. 2006 ve věci C-384/04, Sb. rozh. s. I-4191, bod 33). Požadavek na přijetí přiměřených opatření stanoví i judikatura NSS, např. v rozsudku NSS ze dne 10. 1. 2008, č. j. 9 Afs 67/2007-147, je uvedeno, že podnikatelé by měli věnovat zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům, „aby v případě odhalení podvodného jednání nevznikly pochybnosti, že o podvodu věděli či se zřetelem ke všem okolnostem vědět mohli. Je totiž věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost obchodních partnerů.“

17. V neposlední řadě je třeba uvést, že zásady neutrality nebo právní jistoty se nemůže dovolávat osoba, která se úmyslně podílela na daňovém úniku, tj. že takové osobě nemůže nárok na odpočet DPH ani vzniknout (srov. rozsudek SDEU ze dne 7. 12. 2011, ve věci C-285/09 R), přičemž logicky v tomto případě je nadbytečné provádět zmíněný vědomostní test.
18. Ze správního spisu plyne, že žalobkyni byla za výše uvedená zdaňovací období (červen 2014, červenec 2014, srpen 2014 a březen 2015) doměřena daň z přidané hodnoty, neboť jí nebyl uznán nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění od dodavatelů specifikovaných v napadeném rozhodnutí (viz schématické tabulky obchodního řetězce na s. 13 – 15 napadeného rozhodnutí).
19. Prvostupňový správce daně ve zprávě o daňové kontrole žalobkyně podrobně popsal, na základě jakých zjištění došel k závěru, že se žalobkyně účastnila daňového podvodu na dani z přidané hodnoty. Popsal zjištěný obchodní řetězec (schematicky znázorněný na č.l. 9 – 11 zprávy o daňové kontrole), podrobně ke každému ze subjektů řetězce popsal zjištěné nestandardnosti a též identifikoval chybějící daň. Následně v rámci vědomostního testu podrobně popsal nestandardní okolnosti obchodních transakcí. Těmito okolnostmi byly především nejasný původ zboží, absence písemných smluv, doprava a skladování zboží. Správce daně pak dospěl k závěru, že vystupovala-li by žalobkyně alespoň jako standardní obchodník, tj. vyvarovala-li by se na první pohled rizikového jednání a zhodnotila-li by další nestandardní okolnosti, kterých si podle správce daně byla nebo mohla být vědoma, mohla o svém zapojení do podvodného řetězce vědět, a pokud by přijala relevantní a vážně míněná opatření, tak mohla své účasti na podvodném řetězci zamezit.
20. Rovněž tak v napadeném rozhodnutí pak žalovaný popsal skutečnosti, které ho utvrdily v závěru, že žalobkyně věděla či minimálně vědět mohla o tom, že se účastní řetězce zasaženého podvodem na DPH a zároveň že žalobkyně nedodržela dostatečnou míru obezřetnosti a nepřijala opatření, která mohou být po ní rozumně požadována k ověření, že jí uskutečňované obchodní transakce ji nepovedou k účasti v podvodném řetězci. Těmito skutečnostmi byly nestandardnosti (indicie) o riziku zapojení do podvodného řetězce, které byly žalobkyni známy. Žalovaný provedl vědomostní test, přičemž indicie o existenci podvodu na dani z přidané hodnoty a o zapojení do podvodného řetězce vyplynuly z ucelené a navzájem související řady jednotlivých skutečností a okolností, specifikovaných v žalovaném rozhodnutí.
21. Na tomto místě je vhodné uvést, že soudu je z úřední činnosti známo, že obdobné žaloby týkající se velmi obdobných obchodů a se zapojením totožných subjektů (s případnými drobnými odlišnostmi) byly již tímto soudem projednávány. Viz např. věc pod sp. zn. 52 Af 22/2019, kde byl žalobcem pan R. B., který je v nyní projednávané žalobě jednatelem žalobkyně. V obou případech byla pak podána prakticky totožně koncipovaná žaloba. Žaloba v řízení pod sp. zn. 52 Af 22/2019 pak byla zdejším soudem zamítnuta. Dalším příkladem obdobné (a zamítnuté) žaloby ve věci obchodů se slitky stříbra a doměrků DPH s podobným řetězcem subjektů, ve které vystupoval i pan R. B., je věc pod sp. zn. 52 A 36/2018 (žalobce OG Soft s.r.o.). Dále se jedná o žaloby subjektů VOTAVA & VOTAVOVÁ s.r.o. a nově též BAIER BAU s.r.o., s tím že jsou opět provázány osobou R. B. jako obchodního partnera, resp. dodavatele.

22. V projednávané věci se krajský soud ztotožňuje se závěry prvostupňového správce daně a žalovaného o existenci podvodu na dani z přidané hodnoty a zapojení žalobkyně v podvodném řetězci, když ucelená řada skutečností a objektivních okolností specifikovaných v žalovaném rozhodnutí má dostatečnou vypovídající schopnost o existenci podvodu a zejména o povědomí daňového subjektu o podvodu na dani z přidané hodnoty. Argumentaci žalobkyně odkazem na rozsudek NSS ve věci „*FILÁK*“ je třeba odmítnout. Jak již ve vyjádření k žalobě uvedl žalovaný, žalobkyní odkazované rozhodnutí nelze bez dalšího aplikovat na nyní projednávanou věc. Odkazované rozhodnutí vychází z jiného skutkového stavu věci. NSS se v dané věci neztotožnil se závěry správce daně o účasti žalobce na podvodném řetězci, když „*Skutečnosti, o které žalovaný opřel svá tvrzení, že se stěžovatel účastnil podvodu (absence příručky s technickými výkresy, rozpor v místě pořízení stroje, pochybnost o tom, zda se jedná o nové zařízení, okamžik osazení svářecími jednotkami, původ softwaru v řídicí jednotce, neznalost počátku zdlouhavého procesu a rozpor v místě provádění zkušebního provozu), zjistil stěžovatel od svého dodavatele, takže je nemohl sám ověřit. Navíc se jedná o skutečnosti technického rázu, které nelze považovat za objektivní skutečnost svědčící o účasti na podvodu. Žalovaný nikde nevysvětlil, jak uvedené skutečnosti mohly ovlivnit vznik podvodu na dani a jak jim stěžovatel mohl zabránit.*“ V nyní projednávané věci však správce daně a žalovaný účast žalobkyně na podvodném řetězci podle soudu dostatečně prokázaly a odůvodnily. Závěry NSS ve věci *FILÁK* (pokud by se vůbec o zobecnitelné závěry jednalo) nelze bez dalšího přenášet tak, jak pro sebe žalobce činí v této věci. Odlišnost odkazované a nyní souzené věci je možno spatřit již v podvodem zasažené komoditě – svařovací či jiné obráběcí stroje vs. zcela nepochybně riziková komodita granulátu stříbra. Z odlišnosti komodity se poté odvíjí i odlišný způsob obchodování a též i případné postupy, které zainteresované subjekty mohou, resp. mají přijmout k tomu, aby zajistily to, že se nestanou součástí podvodného řetězce transakcí. Žalobce na jednu stranu osobou svého jednatele uvádí, že je dlouhodobým profesionálem v tomto odvětví, zná přímé obchodní partnery, má v ně důvěru a nemá potřebu uzavírat písemné smlouvy atd. Na druhou stranu jako profesionál má jistě informace o tom, že obchodování se zbožím daného typu může být velice jednoduše zasaženo podvodem, což pro něho jako plátce DPH (a též jako finálního vývozce zboží mimo ČR) může znamenat nutnost zvýšené opatrnosti a potřebu získat dodatečné informace a přijetí opatření k omezení svého rizika, což dostatečně neučiní.
23. Žalovaný totiž správně uvedl, že uvedené skutečnosti a indicie nasvědčující o účasti žalobkyně v podvodném řetězci je třeba posuzovat komplexně v celém svém souhrnu. Žalobkyně v žalobě tyto skutečnosti posuzuje pouze samostatně a tak je také podrobuje kritice. Takový postup žalobkyně, resp. taková argumentace však neobstojí. Žalobkyně má sice pravdu, že jednotlivé skutečnosti nemusí být sami o sobě nezákonné, jako například žalobkyní zmiňované standardní uzavírání ústních smluv, avšak v souhrnu s dalšími indiciemi pak tyto tvoří ucelený souhrn, který již může mít určitou vypovídající hodnotu o účasti žalobkyně na podvodu na dani z přidané hodnoty a může tedy být dostatečným důvodem pro rozhodnutí správce daně o neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (k tomu blíže rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-58). Ostatně i samotný vědomostní test je podle soudu vystavěn na posouzení všech okolností jako celku a z něj vyplývajícího závěru. Žalobkyně se v nyní projednávané žalobě kritikou jednotlivých okolností, jak je posoudil žalovaný, pouze snaží navodit dojem, že tyto jsou

v obchodní praxi běžné a standardní. Pomíjí přitom již výše uvedenou zásadu hodnocení těchto okolností v celém svém souhrnu.

24. Námitka žalobkyně pod bodem A) žaloby o neexistenci účasti na podvodném řetězci je podle soudu nedůvodná. Nedůvodný je i odkaz na rozsudek NSS ve věci *VYRTYCH* související s problematikou bezmezného rozšiřování kontroly „nekonečně dlouhého řetězce“. Ani závěry tohoto rozhodnutí nelze přejímat zjednodušeně na nyní posuzovanou věc. V odkazovaném případě nebyla podle NSS prokázána vědomost žalobce o podvodném jednání, neboť správce daně zde neunesl břemeno důkazní stran prokázání vědomosti takového podvodného jednání ze strany žalobce. I v tomto případě se jednalo o poměrně specifické okolnosti (jiný typ obchodního řetězce, zcela jiná komodita, odlišný způsob obchodování). Žalobkyně nikterak relevantně nevysvětlila skutečnosti zjištěné prvostupňovým správcem daně. Tedy například skutečnost, že zboží – stříbrný granulát byl v rychlém sledu přeprodáván v řetězci, aniž by se jakkoli změnila jeho struktura či vlastnosti, přičemž konečným odběratelem byla vždy spol. Bedra GmbH. Rovněž tak, že zboží nebylo pojištěné či zajištěné jinými prostředky sloužícími pro ochranu podnikatelů, zvláště pak v případě, kdy se jednalo o obchodování s drahými kovy, tedy zbožím o vysoké hodnotě s proměnlivou cenou. Žalobkyně nikterak nevysvětlila ani ekonomický přínos takových obchodních transakcí, personální propojení či absentující kontrolu nakoupeného zboží. K uvedeným indiciím je pak nutno zahrnout i skutečnost, že správcem daně byla ve všech posuzovaných řetězcích identifikována chybějící daň ve vztahu k posuzovaným zdaňovacím obdobím a předmětným řetězcům. Tyto společnosti či fyzické osoby vykazovaly typické znaky pro články řetězce tzv. missing trader. Na pozici buffera se pak v řetězci vyskytovala společnost DYNASTY PARTNER s.r.o. a UNIGRADE s.r.o., když tyto společnosti se správcem daně komunikovaly a plnily daňovou povinnost. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na bod 55 a násl. napadeného rozhodnutí, přičemž s takto zjištěným a tam popsáním skutkovým stavem se ztotožňuje.
25. Důvodné nejsou ani námitky žalobkyně pod bodem B) žaloby týkající se objektivních okolností. V ní žalobkyně namítala neexistenci kritérií pro určení, zda určitá okolnost je v běžném obchodním styku standardní či nikoli. Jak již výše soud uvedl, nelze jednotlivé okolnosti hodnotit izolovaně, jak činí žalobkyně. Podle krajského soudu prvostupňový správce daně a žalovaný podrobně zjistily a popsaly souhrn indicií, které prokazují skutečnost, že žalobkyně o podvodu mohla a měla vědět. Tyto indicie jsou rozebrány jak ve zprávě o daňové kontrole, tak v napadeném rozhodnutí pod body 62 – 71. Není na místě, aby soud znovu obsáhle opakoval, co již jednou uvedl žalovaný. Ve stručnosti se jednalo o zjištění personálního propojení, absenci kontroly nakoupeného zboží, jeho dopravy a skladování, jakož i absenci písemných smluv i jakékoli rámcové smlouvy. O nestandardnosti svědčí i to, že zboží bylo na jednom místě překládáno do automobilu různých odběratelů. Žalobce zároveň jak daňovému orgánu, tak i soudu neobjasnil, proč zmíněné zboží bylo takto přeprodáváno, když jediným odběratelem pak byla společnost BEDRA GmbH v Německu. V řízení nebyla nijak objasněna motivace postupných přeprodejí, např. v tom, že by bylo objasněno, jaké dodatečné či další know-how měly jednotlivé subjekty při prodeji zboží následnému odběrateli. V běžné ekonomice i tzv. přeprodeje bez úpravy zboží (ve smyslu absence zvýšení přidané hodnoty v materiálním slova smyslu) mohou dávat smysl, když například prvním v řetězci je výhradní dovozce zboží do ČR, dalším v řadě je osoba, která má možnosti a kanály zboží rozšířit mezi konečné prodejce a následně zboží putuje skrze prodejce (např. e-shopy či kamenné

obchody) ke konečným spotřebitelům. Další nestandardní skutečností bylo to, že žalobce nevyužil běžných institutů, které fungují pro ochranu před možnými riziky obchodování, tím spíše, když se jedná o rizikovou komoditu (bankovní záruky, pojištění, zajištění proti kolísání kurzu měny či proti výkyvům na burze, zástavní právo atd.). Přestože byla doprava zajišťována osobním automobilem, zboží vůbec nebylo pojištěno, nebyly uzavírány písemné smlouvy, takže se lze ztotožnit se závěrem žalovaného v tom, že žalobce mohl a měl vědět, že se účastní podvodného řetězce a dokonce lze zvažovat jeho přímou vědomost o tom, že se účastní podvodného řetězce. Tím spíše lze přihlídnout k těmto objektivním okolnostem, kdy se jedná nepochybně o rizikovou komoditu, kde je třeba klást zvýšené nároky na posouzení otázky, zda žalobce mohl a měl vědět, že v případě těchto obchodů se jedná o účast na podvodném řetězci. Žalovaný tak na podkladě uvedených indicí zcela správně dospěl k závěru, že žalobkyně nedostala nárokům obezřetnosti v rámci běžných obchodních vztahů. Příléhavý je i v tomto případě odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-58 (bod 56), ve kterém NSS vyjádřil názor, že právě v obdobných případech je třeba klást na subjekty obchodující s drahými kovy vyšší nároky týkající se posouzení otázky, zda věděly nebo mohly vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty. Jak již uvedeno výše, žalobkyně těmto nárokům nedostala. Kritika jednotlivých zjištěných okolností ze strany žalobkyně na tom nemůže ničeho změnit.

26. Soud shrnuje, že žalobce nijak nevyvrátil (krom svého odlišného názoru na jednotlivosti prezentovaného v žalobě) základní indicie svědčící o zapojení žalobce v podvodném řetězci, tj. absenci písemných smluv, personální propojenost v řetězci plátců, neznámý původ zboží, neexistence písemných objednávek na konkrétní dodávky, obchodní transakce byly realizovány za neobvyklých obchodních podmínek (předávání auta do auta, případně s krátkodobým umístěním do trezoru). Při obchodních transakcích nebylo zboží převažováno a ani nebyly prováděny zkoušky ryzosti, s fyzickými osobami probíhaly úhrady zboží většinou v hotovosti. Nezřídka při obchodech úhradě dodavateli zboží předcházela úhrada od odběratele. Absence pojištění při obchodech se zbožím ve vysokých objemech a též nízká marže v porovnání se všemi přidruženými náklady spojenými s prováděním obchodů. Samostatně každá z vytýkaných indicí nemusí dávat jasný obraz o důvodech a motivech obchodování. V jejich souhrnu je však již situace odlišná.
27. Dle judikatury NSS (např. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 40/2011-92) je daňové řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, nese tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Daňový subjekt má povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95). Svá tvrzení prokazuje především svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Avšak existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, byť formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neproazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99). Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto směru tíží správce daně podle § 92 odst. 5 daňového řádu důkazní břemeno, a to právě ve vztahu k prokázání důvodnosti jeho pochyb. Správce daně je povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby a musí identifikovat konkrétní skutečnost, na jejich základě lze

mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Pokud toto důkazní břemeno ve vztahu k těmto skutečnostem správce daně unese, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu.

28. Pokud jde o námitku žalobkyně o tom, že žalovaný obsahově setřel rozdíl mezi prvním a druhým krokem vědomostního testu, pak tento závěr krajský soud nesdílí. Břemeno tvrzení a důkazy ve vztahu k tomuto kroku tíží daňový subjekt, správce daně není povinen vyhledávat za něj konkrétní dostatečná opatření, které měl žalobce přijmout, aby se vyhnul účasti na daňovém podvodu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Afs 194/2017-34). Není pravdou, že by žalovaný „obsahově setřel rozdíl mezi prvním a druhým krokem vědomostního testu“, naopak konkrétně, nad rámec svých povinností žalobkyni uvedl, jaká opatření konkrétně mohla přijmout, a to ve vztahu zejména ke svým přímým dodavatelům (z obchodního rejstříku si mohla potvrzení personální propojení obou dodavatelů, mohla zjistit jejich hospodářské výsledky, mohla tedy pochybovat o spolehlivosti těchto společností, mohla provést důkladnější kontrolu svých dodavatelů, měla trvat na písemném vyhotovování smluv, mohlo se jednat i o obecné rámcové smlouvy vzhledem k rozsahu obchodů, měla zajistit dostatečnou kontrolu zboží atd.). To jsou zcela konkrétní opatření, která pokud by žalobkyně přijala, tak by se vyhnula problémům, kterým čelila ve zmíněném daňovém řízení. Lze tedy souhlasit s žalovaným, že vzhledem k objektivním okolnostem a absenci dostatečných a relevantních opatření nemohla být žalobkyně v dobré víře ohledně svého obchodního jednání.
29. V závěru žaloby pak žalobkyně brojila proti vypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného, zejména námitky údajné prekluze lhůty pro stanovení daně. Žalovaný se touto námitkou zabýval v bodech 82 a 83 napadeného rozhodnutí, přičemž podle soudu dostatečně osvětlil, z jakých důvodů bylo realizováno mezinárodní dožádání. Cílem tří mezinárodních dožádání provedených prvostupňovým správcem daně bylo popsat a rozklíčovat přezkoumávané řetězce v co možná největší míře a tedy zjistit rozhodné skutečnosti co nejúplněji. Rovněž je třeba uvést, že ze správního spisu plyne, že všechna mezinárodní dožádání se týkala posuzovaného případu. Nejprve správce daně provedl mezinárodní dožádání u belgických orgánů, aby zjistil údaje o belgické společnosti uvedené na pytlích stříbra, na základě dožádání zjistil, že kontrolované zboží bylo dopraveno do Itálie, proto správce daně učinil mezinárodní dožádání u italských orgánů, ze kterého zjistil, že zboží bylo v Itálii přeprodáváno, proto se nepodařilo zmapovat řetězec obchodů, který předcházel dodání první české společnosti a skutečnost, že se správce daně pokusil zmapovat celý řetězec společností počínaje výrobcem stříbra, i když neúspěšně, tak tato neúspěšnost sama o sobě nemůže mít vliv na závěr o tom, že po dobu těchto dožádání běžela lhůta pro stanovení daně, tj. že tato dožádání neměla vliv na běh této lhůty. Poslední z mezinárodních dožádání se týkalo odběratele žalobce, tj. společnosti BEDRA GmbH, kdy správce daně ověřoval faktické dodání zmíněného zboží, toto dožádání se týkalo dané věci, mělo souvislost s daňovým řízením a po tuto dobu neplynula lhůta pro stanovení daně, tedy námitka žalobce, která se týká uplynutí lhůty pro stanovení daně, vychází z nesprávného předpokladu, resp. názoru o tom, že se po dobu těchto dožádání zmíněná lhůta nepřerušovala. V odst. 83 napadeného rozhodnutí pak žalovaný vysvětlil okolnosti průběhu tohoto dožádání, jeho trvání a pak i důvod, proč nevyčkal jeho výsledku. Z ustanovení § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu však plyne, že po dobu mezinárodních

dožádání neběží lhůta pro stanovení daně, proto nemohlo dojít ani k jejímu marnému uplynutí. Soud nemá v daném závěry žalovanému co vytknout. Pokud by finanční orgány k dožádáním nepřistoupily (je zřejmé, že mezinárodní dožádání vyžaduje čas), jejich zjištění by mohla být označena za neúplná, což ve svém důsledku může vést k nezákonnosti rozhodnutí. Dožádání nebyla svévolným krokem správce daně, nýbrž vyplynula z mezinárodní povahy obchodování subjektů a též použitého zboží, resp. z předložených dokladů a fotodokumentace.

30. Nedůvodnou shledal krajský soud ve shodě s žalovaným i námitku týkající se pochybení při vedení spisu. Pokud změna čísel jednacíh u některých písemností byla způsobena tím, že některé písemnosti byly přeraženy z vyhledávací části spisu do části veřejné, tak to bylo podloženo úředním záznamem, toto formální pochybení nemůže mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí a umožnit žalobkyni, aby neoprávněně čerpala daň z přidané hodnoty na základě zcela konkrétních a prokázaných okolností o její účasti v podvodném řetězci. Žalobkyně nadto ani neuvedla, jaký konkrétní vliv mohlo mít pochybení při vedení spisu na zjištěné skutečnosti správce daně.
31. Po provedeném přezkumu a s ohledem na shora uvedené závěry soud konstatuje, že žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 7. října 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu